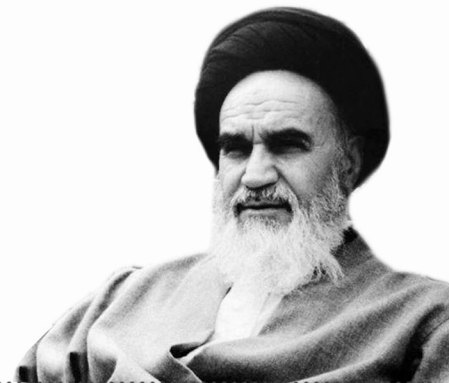

در حکم حاضر است نه مسافر و مهاجر !

وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَافِقًا كَثِيرًا وَسَعَةً وَمَنْ يَخْرُجْ مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكْهُ الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ . هَجْرَت صُورِي وَ صُورَت هَجْرَت عِبَارَت است از هَجْرَت به تن از منزل صُورِي به سوی کعبه یا مشاهد اولیاء (علیه السلام) ، و هَجْرَت معنوی خروج از بیت النَّفْس و منزل دنیاست الی الله و رسوله ، و هَجْرَت به سوی رسول و ولی نیز هَجْرَت الی الله است . و تا آن زمان که نفس را تعلقی به خویش و توجّهی به اتّیّت است مسافر نشده ، و تا بقایای انانیت در نظر سالک است و دیوارهای شهر خودی و اذان اعلام خودخواهی مختفی نشده ، در حکم حاضر است نه مسافر و مهاجر .

[برگرفته از کتاب آداب نماز امام خمینی (ره) ،

مؤسسه تنظیم و نشر آثار امام خمینی رحمه الله علیه ، چاپ اول ، ۱۳۷۰ ، ص ۸]

مورد ابتلای بسیاری از ماها است!

فی الکافی عن الصادق (ع): إِنْ مِنْ أَعْظَمِ النَّاسِ حَسْرَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ، مَنْ وَصَفَ عَدْلًا ثُمَّ خَالَفَهُ إِلَى غَيْرِهِ؛

یکی از کسانی که در یوم الحسرة، روز قیامت از همه حسرتش بیشتر است، کسی است که در عالم دنیا یک عمل عادلانه ای را، یک عمل خیری را توصیف بکند، لکن خود او بر خلاف آن عمل کند. این ، از جمله چیزهایی است که برای ما که به مردم توصیه می کنیم، موعظه می کنیم ، توصیف عدل می کنیم، خیلی مهم است که به آن توجّه داشته باشیم. اگر عدلی را، عمل خیری را به مردم توصیه کنیم، ولی خودمان عمل نکنیم و در روز قیامت آن کسانی که به حرف ما عمل کرده اند، بهشت بروند، از اجر الهی و قرب الهی بهره مند بشوند؛ ما که عمل نکرده ایم، محروم بمانیم ، خیلی حسرت آور است. در روایتی می فرماید: یک عده ای از بهشتیان نگاه می کنند، می بینند یک گروهی از افرادی را که می شناسند، در جهنمند! به آنها می گویند: ما با تعلیم و تأدیب شما به بهشت دست پیدا کردیم، چطور خود شما در جهنمید؟ آنها جواب می دهند: ما به شما می گفتیم، اما عمل نمی کردیم. متأسفانه این، در مواردی مورد ابتلای بسیاری از ماها است که خیلی باید مراقبت کرد.

[شرح حدیث از حضرت آیت الله العظمی امام خامنه ای در مقدمه درس خارج ، ۸۸/۸/۳]

إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ!

ابوعثمان می گوید: من و سلمان علیه رضوان الله الحنان در زیر درختی نشسته بودیم، سلمان شاخه درختی را که برگ هایش خشک شده بود، جنبانید و در نتیجه همه برگ ها بر زمین ریخت. آنگاه سلمان به من گفت: ای ابوعثمان! از من نمی پرسی که چرا چنین کردم؟ گفتم: سبب این کار چه بود؟ سلمان گفت: با پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) در زیر این درخت نشسته بودیم آن حضرت شاخه ای را که برگ هایش خشکیده بود، تکان داد و همه برگ ها بر زمین ریخت سپس به من فرمود: ای سلمان! از من نمی پرسی که چرا چنین کردم؟ عرض کردم: یا رسول الله! سبب چه بود؟ پیامبر فرمود: مؤمن چون بر آن وجهی که دستور رسیده، وضو بگیرد و پس از آن نمازهای پنج گانه شبانه روزی را به جای آورد، گناهان او می ریزند همچون این برگ ها که از این درخت فرو ریخت. آن گاه حضرت این آیه شریفه را تلاوت فرمود: وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفًا مِنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ (هود/ ۱۱۴) یعنی: در دو طرف روز و اوایل شب نماز را برپا دار چرا که حسنات، سیئات (و آثار آنها) را از بین می برند.

(محمد حسین محمدی ، هزار و یک حکایت قرآنی، نیلوفرانه ، چاپ دهم ، ۱۳۹۴ ، ص ۴۴ و ۴۵)